

РЕШЕНИЕ

№ 6164

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 28.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5133** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. С. Б. с вх. №20266/01.06.2022 г. на АССГ, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №1358/22-4332-002334/18.05.2022г., издадена от мл.автоконтрольор, 02 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.1, б.,б" ЗДвП– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, издадена от некомпетентен орган, в нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че в правомощията на младши автоконтрольорите, посочени в чл.165 ЗДвП не фигурирало издаване на ЗПАМ. В заповедта липсвало точно описание на нарушението, както и имало противоречие между датата на издаване- 18.05.2021 г., а в АУАН- 18.05.2022 г. Освен това, не ставало ясно нито за какво се отнема СУМПС, нито от кога започва да тече периода. Предвид това била и опорочена формата на акта- липсвал задължителен реквизит при индивидуализация на мярката- срока, за който се налага. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Заповедта била бланкетна и не ставало ясно какво

точно нарушение извършил жалбоподателя- дали е имал концентрация на алкохол в кръвта, дали е отказал да даде кръв или е отказал да бъде проверен с техническо средство. Моли съда да отмени заповедта. Претендира разноси, съгласно списък.

Ответникът, не изразява становище по жалбата, не се представява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.05.2022 г., в 11:25 часа, в [населено място], на [улица]срещу бл.135 служители от ОПП-СДВР извършили проверка на жалбоподателя А. С. Б., в качеството му на водач на МПС- лек автомобил „Форд Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Б. бил поканен да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство D. T. 5000 номер ARPJ-0013, но същият отказал.

Във връзка с направения отказ, на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 107115, редовно връчен в 13.00 часа на 18.05.2022 г..

За направения отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на алкохол, на жалбоподателя бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 565425/18.05.2022г., за нарушение по чл.174, ал.3, пр.2 ЗДвП. На 02.06.2022 г. е издадено Наказателно постановление № 22-4332-009885/02.06.2022 г., с което на А. С. Б. са наложени административни наказания: глоба в размер на 2 000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Въз основа на съставения АУАН Серия GA № 565425/18.05.2022г., Д. Н. на длъжност младши автоконтрольор 02 група, 01 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР, издал оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1358/22-4332-002334/18.05.2022г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя за срок не повече от 18 месеца. Същата е надлежно връчена лично на жалбоподателя на 18.05.2022 г.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, включително приетите по делото докладни записки.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а",

т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор 02 група, 01 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който е упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл.171, т.1, 2, 2а,4,5,б.„а“ и т.6 от ЗДвП, която заповед е издадена на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и заповед №8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, приложена по делото. Последната е издадена на основание чл.165 от ЗДвП и чл.33, т.9 от ЗМВР. При това положение оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид, а оплакванията на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по- горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за медицинско изследване, но липсват данни за извършено такова.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява

правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Предвид това са неоснователни доводите на жалбоподателя относно формата и фактическото описание на оспорвания акт.

Неоснователен е довода на жалбоподателя, свързан с датата на издаване на заповедта доколкото изрично ръкописно е поправена в обжалваната заповед годината на издаване в бланката- от 2021 г. на 2022 г. В същата тази заповед изрично органа, който я е издал е цитирал и акта за установяване на административно нарушение ГА № 565425/18.05.2022г. Предвид това е изключено процесната заповед да е била издадена преди АУАН доколкото е цитиран и конкретния номер на акта за установяване на административно нарушение, което води до извод, че той е съществувал в правния мир при издаване на обжалвания акт /заповед/. С оглед изложеното, съдът намира, че безспорно заповедта е била издадена с полагане на подпис на компетентния орган на 18.05.2022 г. При това положение приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, както и мотиви за издаване за несъстоятелен.

На следващо място, несъмнено Б. е имал качеството на водач на МПС, както и неоспорим факт е, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство дрегер за употреба на наркотични вещества.

Неоснователен е аргумента на жалбоподателя и относно срока за налагане на ПАМ. Съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага- не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №1358/22-4332-002334/18.05.2022г., издадена от мл.автоконтрольор, 02 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.1, б.,б" ЗДвП– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: